

ere til Stede, men naar to af dem have været til Stede ved en saadan Forretning, er det meget onfseligt, ja næsten nødvendigt, at de ogsaa ere til Stede ved flere lignende Lejligheder, f. Eks. ved Overfön, og at de samme Mænd, der have været til Stede ved disse meget vigtige procesuelle Handlinger, ogsaa blive dem, der komme til at domme i Sagen sammen med Formanden. I mit Vndringsforslag under Nr. 2 har jeg ligeledes taget Hensyn til, at det maa erkendes at være et ukorrekt Udtryk at sige, at Srettsmedlemmerne have overværet Retsmøderne. De have beklædt Retten i et Retsmøde, det er det korrekte Udtryk.

Seg gaar derefter over til § 5. Der er jeg i Realiteten enig med det ærede Medlem (Knudsen) der har stillet et særligt Forslag, som navnlig gaar ud paa, at Srettsmedlemmerne altid skulle have Dagpenge, hvad enten de bo paa det Sted, hvor Mødet er afholdt, eller bo uden for det og maa gøre en Rejse, og jeg skal derfor ikke komme med nogen Motivering, men kun gøre den Bemærkning, at naar Udvalgets Flertal i sin Betænkning siger, at man vil blive staaende paa det Standpunkt, at Hvervet som Medlem af en Sret skal uden for København ligesom i København betragtes som et Vres- og Tillidshverv, for hvilket der ikke skal ydes Betaling, saa andrer det mig dog noget, at Udvalgets Flertal ikke huffer paa, at alle de Personer, der bo $\frac{1}{4}$ Mil uden for Købstaden, bliver der tillagt Betaling. Utsaa for en Mand, der bor i en Gade i Købstaden, skal det være et Vres- og Tillidshverv at være Srettsmedlem, og han maa ikke saa Betaling, men en Mand, der en Fjerdingvej fra Købstaden har sit Landsted eller sin Villa, og som blot kan gøre sig en Spaseretur til Retslokalet, skal have 10 Kr. i Dagpenge. Denne Modsetning bliver navnlig støvende, naar man indrømmer Rejsegodtgørelse og Dagpenge for det Tilfælde, at det paagældende Medlem kun skal bevæge sig $\frac{1}{3}$ Mil fra sit Hjem. Enten maa man gaa ind paa den Tanke, som ogsaa var udtrykt i det tidligere Lovforslag, at der altid skal gives Dagpenge — om 10 Kr. er for meget, er et andet Spørgsmaal; jeg er mere tilbøjelig til at sætte 5 Kr. — eller, hvis man vil gøre Forskel, efter som de vedkommende bo i eller uden for Købstaden, mener jeg, at selv om Udvalget tænker paa, at den, der skal rejse til Retsmødet for at være til Stede i Retten, kan saa en Hoteltregning, som en i Byen boende ikke behøver at saa, holder dette ikke Stik, thi det er sjældent, at Retsmødet holder saa længe ud, at han ikke godt kan være tilbage i god Tid i sit Hjem, og

han behøver vel just heller ikke at indlægge sig i et Hotel. Den Maade, hvorpaa jeg har affattet mit Vndringsforslag til § 3, adskiller sig i øvrigt noget fra, hvad der er foreslaaet af det ærede Ste Medlem for København (Knudsen). Det viste sig ogsaa i Dag, da det ærede Medlem skulde modtage sit Vndringsforslag, at han vistnok svæver i en Misforstaaelse. I alt Fald forekommer det mig klart, at hvor Lovforslaget bruger Ordet „Srettsmedlem“, indbefattes ikke derunder Stedets ordinære Dommer. Den juridiske Dommer, Formanden i Sretten, gaar ikke ind under, hvad Lovforslagets § 5 har for Dje ved Udtrykket „Srettsmedlemmer“. Det kan man se ved at gennemlæse de foregaaende Paragraffer, f. Eks. § 3, hvor det hedder: „De i denne Lov omhandlede Srettsmedlemmer“ have at vige deres Sæde i samme Tilfælde som andre Dommere; og endvidere: „Kan der i en Sag ikke faas det fornødne Antal Srettsmedlemmer af de paa Amtets Fortegnelse opførte“. „Srettsmedlemmer“ er netop det Udtryk, Loven bruger om de tilkaldte Mænd, men det indbefatter ikke Formanden. Dernæst tror jeg, at det vilde være hensigtsmæssigt bestemt at pointere, under hvilke Omstændigheder et saadant Srettsmedlem skal have Dagpenge, og det har jeg betegnet ved at sige: „For hver Dag (eller Del af en Dag) et Srettsmedlem beklæder Retten“. Naar man tager det saa vagt som Lovudkastet og det ærede Medlems Forslag, kunde der blandt andet blive Spørgsmaal om, hvorvidt disse Srettsmedlemmer ogsaa skulle have Dagpenge, naar de møde uden for Retten til Konference med Dommeren. Der kan være noget, der taler derfor, men man maa i alt Fald have en Regel. En Samtale med Dommeren kan let føre til mange Konferencer, og saa tror jeg ikke, at det vilde være heldigt, at de skulle have 10 Kr. for hver Gang, der i 10 Minutter føres en Samtale med Dommeren. I mit Vndringsforslag Nr. 3 er der den Realitetsforslag over for Lovudkastet og det ærede Medlems Forslag, at jeg har sat $\frac{1}{2}$ Mil i Stedet for $\frac{1}{4}$ Mil, fordi det unægtelig forekommer mig, at $\frac{1}{4}$ Mil er altsor lille en Strækning til at sætte som Betingelse for Godtgørelse for Rejseomkostninger. Den, der ikke bor mere end en Fjerdingvej fra Retslokalet, kan nok befordre sig selv uden Godtgørelse. Det er dog ikke en længere Vej, end at en nogenlunde rask Mand kan gaa den paa sine Ben baade frem og tilbage. Jeg har dernæst ment, at det vilde være heldigt saa præcist som muligt at udtrykke, at naar der skal betales noget efter Sørbane- og Damp-